

One Square Kilometre of Well-Being Notes on Visual Experimentation in the Contemporary Urban Landscape

Een vierkante kilometer welzijn Visuele experimenten in het huidige stadslandschap

The visual representation of existing qualities of the urban landscape was the main objective of the '1 km² of Well-Being' research project, developed at the ETH Zurich (Chair of Landscape Architecture) and the EPFL Lausanne (Construction and Conservation Laboratory) from 2009 to 2011. The project focused essentially on the scale of proximity in a spatial and metrological sense, where 'proximity' circumscribes a given radius surrounding a contemporary dwelling, providing for all daily living practices. Broadly speaking, proximity describes the individual and social customs within a given area that can be covered on foot in 10 to 15 minutes. Such a reference to bodily abilities was already made the fundamental premise for the model of the 'neighbourhood unit' and its 800-m diameter elaborated by Clarence Perry in the 1920s. The same metric had been established earlier by Ebenezer Howard to define the maximum distance between every function in the Garden City model.

Today, the relevance of an investigation on proximity must be understood in relation to tangible metropolitan trends in urban uses, which tend to be split into two distinct and complementary scales: the first relating to displacements that fan out across the urban territory, reflecting contemporary work and leisure patterns; the second concentrating on proximity. Yet present urban policies that improve both densification and public transport and contribute to a complementarity between commuting and proximity cannot prevent spatial injustice – particularly in areas that are frankly suburban in character. How does one accept dwelling in such 'disqualified' environments, where households are held captive in public spaces that have – through a failed sense of belonging and the lack of vital 'proximity' – become unliveable? How, in these often inhospitable neighbourhoods, can prevalent sentiments of seclusion and hindrance among the inhabitants be addressed?

This kind of problem became the basis of a pedagogical investigation centred on visual

Tussen 2009 en 2011 voerden de ETH Zürich (leerstool landschapsarchitectuur) en de EPFL Lausanne (onderzoekscentrum voor constructie en conservering) samen het project 'Een vierkante kilometer welzijn' uit. Het belangrijkste onderwerp was de visuele representatie van bestaande eigenschappen van het stedelijke landschap. Het project speelde zich hoofdzakelijk af op de schaal van de ruimtelijke en metrologische nabijheid. 'Nabijheid' verwijst dan naar een door een bepaalde straal aangegeven gebied rondom de hedendaagse woning, waarbinnen de dagelijkse bezigheden van bewoners plaatsvinden. Ruimer opgevat beschrijft nabijheid de individuele en sociale gewoonten binnen een bepaald gebied dat in 10 à 15 minuten te belopen is. In 1920 verwees Clarence Perry op soortgelijke manier al naar lichamelijke functies als het fundamentele uitgangspunt voor zijn model van de 'wijkenheid', die een middellijn van 800 m had. Eerder was het Ebenezer Howard die deze meetkundige eenheid introduceerde om de maximale afstand tussen de verschillende functies van het tuinstadmodel te berekenen.

Tegenwoordig moet de relevantie van een onderzoek naar nabijheid worden begrepen in de context van concrete, grootstedelijke trends in stedelijke functies. Deze worden meestal verdeeld over twee verschillende, complementaire schalen: de eerste houdt verband met de verplaatsingen van woon-werkverkeer die over het stedelijk gebied uitwaaieren; de tweede schaal is gericht op nabijheid. Maar het huidige stedelijke beleid, dat is gericht op het verhogen van de dichtheid en het verbeteren van het openbaar vervoer, om zo bij te dragen aan de complementariteit van zowel woon-werkverkeer als nabijheid, kan niet voorkomen dat er ruimtelijke onrechtvaardigheid ontstaat – vooral in stadsdelen die een ronduit subuurbaan karakter hebben. Hoe moeten mensen omgaan met het gegeven dat ze in een dergelijke 'gediskwalificeerde' omgeving wonen, waar huishoudens gevangen zitten in een openbare ruimte die onleefbaar is geworden, doordat er niets is waarmee zij zich kunnen verbinden en waar geen levensvatbare 'nabijheid' is? Wat kan er worden

representation. Was it possible to articulate, through visual cues, the qualitative assessment of a place, to identify and then formulate a judgment on the most relevant themes pertaining to the reality of proximity? If so, how? Initially suspending modernist and functional suppositions about good proximity, our hypothesis was essentially to reconnect with the *meaning of place*, in accordance with Kevin Lynch and Gary Hack's description in *Site Planning* (1984): 'the human experience of place: what we see, hear, smell, and feel, and what that means to us'. Whereas the cultural context of Lynch and Hack's proposal was marked by an increased intensification of the visual experience – namely of vision in motion, conditioned by the popularisation of cinema and mobility – the present cultural context is undoubtedly evolving toward a more generally diffuse visual distraction, not to say dissipation. In an age in which images digitalise, dematerialise and atomise into minute particles of information, how does this affect our perception and reception of urban landscapes in general? Landscape architects need to react to an environment conditioned by digital media, where what actually matters is no longer what a society looks at but rather what it ignores. Society is now ever more aesthetically detached from everyday landscapes. To reinstate a semblance of faith in and understanding of what actually needs to be grasped and seen out there would take an education of the eye.

The '1 km² of Well-Being' project thus aimed to identify the relevance of corporeal and embedded experience in urban landscapes. We chose to work at the edge of the city, selecting 1 x 1 km squares in Zurich and Geneva where existing projects generate situations that Lynch and Hack's point – 'what we see, hear, smell, and feel, and what that means to us' – had been somehow neglected. We asked students to criss-cross these areas and to visually transcribe particular existing conditions of wellbeing.

The Visit

The first visit to a site that is totally foreign was the point of departure of such a 'pedagogy of site restitution'. The research project, funded by the Swiss Cooperation Programme in Architecture, actually had a clear pedagogical aim, considering that the curricula of both our schools suffered from a tremendous lack of a culture of terrain and experience in public space.

In the process of these visits, three distinct narrative registers developed rather naturally. The first concerned the narrative of the *exploration* of the site, accounting for the transition from the first 'landing' at a foreign site to a progressive

gedaan om onder de bewoners van deze vaak onherbergzame wijken heersende gevoelens van uitsluiting en beperking te verlichten?

Deze problematiek vormde de grondslag van een pedagogisch onderzoek gericht op visuele representatie. Zou het mogelijk zijn om op basis van visuele aanwijzingen een kwalitatieve beoordeling van de plek te articuleren, om tot een oordeel te komen en de belangrijkste thema's met betrekking tot nabijheid onder woorden te brengen? Zo ja, hoe? Aanvankelijk hebben we de modernistische en functionalistische veronderstellingen over wat een goede nabijheid is opgeschort, omdat we met onze hypothese vooral een verband wilden leggen met de *meaning of place* zoals Kevin Lynch en Gary Hack die beschrijven in *Site Planning* (1984): 'de menselijke ervaring van de plek: wat we zien, horen, ruiken en voelen en wat dat voor ons betekent'. De culturele context van het idee van Lynch en Hack werd gekenmerkt door een groeiende intensivering van de visuele ervaring, vooral van de dynamische visuele ervaring terwijl men beweegt – onder invloed van de populariteit van de cinema en de toenemende mobiliteit. De huidige culturele context ontwikkelt zich echter ongetwijfeld in de richting van een meer algemene diffuse visuele verstrooidheid, of zelfs oververzadiging. Hoe beïnvloedt het feit dat beelden tegenwoordig tot minuscule informatiedeeltjes kunnen worden gedigitaliseerd, gedematerialiseerd en verneveld, onze perceptie en receptie van stedelijke landschappen? Landschapsarchitecten moeten reageren op een door digitale media geconditioneerde omgeving, waarbij het niet langer belangrijk is wat een gemeenschap observeert, maar wat zij negeert. Esthetisch gezien raakt de hedendaagse samenleving steeds verder verwijderd van het alledaagse landschap. Om weer een beetje vertrouwen en inzicht te creëren in wat erbuiten te zien en te begrijpen is, moeten we onze blik opnieuw leren richten.

Het project 'Een vierkante kilometer welzijn' is dus bedoeld om het belang van lichamelijke, geleefde ervaring, van binnenuit, in het stedelijk landschap vast te stellen. We besloten aan de rand van de stad te werken en hebben in Zürich en Genève een aantal kwadranten van een vierkante kilometer geselecteerd. In bestaande projecten waren daar situaties ontstaan, waar het 'wat we zien, horen, ruiken en voelen en wat dat voor ons betekent' van Lynch en Hack op de een of ander manier was verwaarloosd. We hebben studenten gevraagd deze gebieden te doorkruisen en daarbij visuele verslagen te maken van specifieke toestanden van welzijn.

Het Bezoek

Deze 'pedagogie van het naar boven halen van de ervaring van de plek' begon met het bezoeken van een totaal onbekende locatie. Het door het

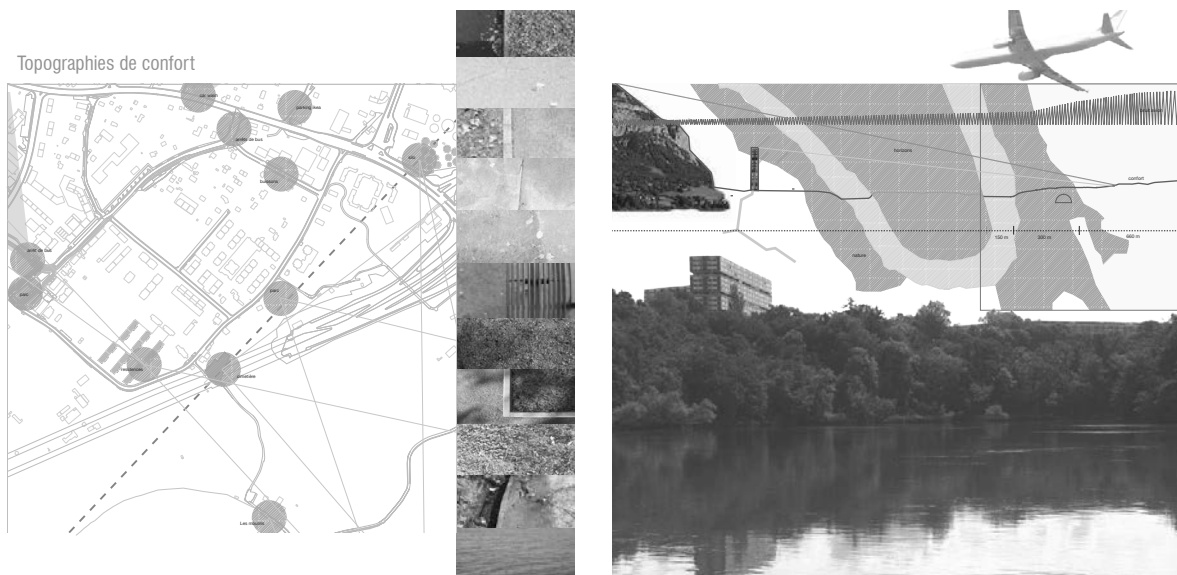

Fig. 1: The mapping work by Julie Hennemann, Julien Emery and Isabel Stella Alvarez, entitled *Threshold*, has identified a constellation of discrete places, spread over an especially eventful topography. / Cartografische weergave van Julie Hennemann, Julien Emery en Isabel Stella Alvarez, met de naam 'Threshold', identificeerde verschillende plekken, verspreid over een topografisch rijk landschap.

'focus' on specific qualities. For instance, the narrative of the discovery of a constellation of punctual 'thresholds' between mobile flows and static boundaries – such as a bench protected by trees and oriented towards the river, or the boundary wall of a car wash where one may sit and contemplate the flow of cars and passers-by – that characterised all of the 1 km² site of Vernier in Geneva. (Fig. 1)

The second register dealt with the *stories from the site* – where inhabitants relate their daily practices – and the *stories of the site* – expressing the sedimentation and temporal evolution of a site's spatial, material and symbolic reality. Ordinary stories of inhabitants who, for example, use various spaces of their park and civic centre throughout the day, in response to the daily evolution of microclimatic and micro-social conditions. And the stories about a site where noise-protection or security criteria determined the distances between buildings, streets, the river and the flight corridor, generating open intermediate spaces that work as 'reservations' available for collective or individual uses such as walking or sports. (Fig. 2)

Finally a third narrative register was also sketched out, in which the restitution of the qualities of wellbeing in the site produced scenarios where a peculiar relation between the

Zwitserse samenwerkingsprogramma voor architectuur gefinancierde onderzoeksproject had dus feitelijk een duidelijke pedagogische ambitie, omdat de curricula van de betrokken scholen een enorme culturele achterstand hadden op het vlak van terreinspecificaties of de ervaring van openbare ruimte.

Gedurende deze bezoeken ontwikkelden zich tamelijk vanzelfsprekend drie verschillende narratieve registers. Het eerste register had betrekking op het narratief van de *verkenning* van de plek en gaf rekenschap van de transitie die plaatsvindt tussen de eerste keer dat men 'voet aan de grond' krijgt op een vreemde plaats en het moment dat een progressieve 'focus' op specifieke eigenschappen ontstaat. Een voorbeeld is het narratief over de ontdekking van een constellatie van 'drempels' tussen verkeersstromen en statische grenzen – zoals een door bomen beschaduwde bank met uitzicht op de rivier of de scheidingsmuur van een autowasserij waar men op kan zitten mijmeren over de passerende stromen auto's en voetgangers – die kenmerkend waren voor alle kwadranten in het Geneefse Vernier. (Fig. 1)

Het tweede register had betrekking op *plaatselijke verhalen* – waarin bewoners over hun dagelijkse leven praten – en de *verhalen over de plaats* – die uitdrukking gaven aan de sedimentatie en temporele evolutie van de ruimtelijke, materiële en symbolische werkelijkheid van een locatie. Het gaat

Fig. 2: In the mapping work entitled *Distancing*, by Olivier Illegems and Leila Yasmina Hassen, spaces that represent a terrestrial equivalent to the air traffic corridors associated with the nearby airport, create ‘reservation’ spaces withdrawn from the residents’ view. / In de cartografie ‘Distancing’, van Olivier Illegems en Leila Yasmina Hassen, worden ruimten ‘gereserveerd’ waar bewoners geen blik op kunnen werpen. Ze lijken op de aanliegbanen van het nabijgelegen vliegveld.

place studied and the experience staged became the cornerstone of hypothetical future projects and ameliorations. In all three registers, consistent with Lynch’s legacy, the constitution of the image of a site, expressed visually, is scaffolded by a sequential, subjective verbal narrative. Each narration of the encounter between the visitor and the site prompts an ‘active gaze’, selecting images that bring an unseen world out to the margins of our habitual vision, back to the forefront.

The students’ works are presented in our book, *Experimenting Proximity*, on the website of the same name. Therefore the present paper focuses on the ultimate goal of the project: to define the interface between the different methods of video and mapping. The two methods embody the two dominant historic paradigms of landscape representation in the West – the scenario-based sequence of views and the synoptic model, both benefiting from decades of development through explicitly digital computational platforms.

The format we conceived for our students’ site restitutions was deliberately constraining (one series of 20 x 20 cm maps and one video of 2 minutes’ duration) yet at the same time open to blurring the distinction between the two modes of expression, interfering with their

daarbij om alledaagse verhalen van bewoners die bijvoorbeeld overdag gebruik maken van de verschillende ruimten in het park en in het wijkcentrum, reagerend op dagelijkse micro klimatologische en micro sociale processen. En om verhalen over bijvoorbeeld een locatie, waar criteria over geluidsoverlast of veiligheid, de afstand tussen gebouwen, straten, rivier en vliegcorridors hebben bepaald. Er ontstonden daardoor tussenruimten, die als ‘reserveruimte’ functioneren en als zodanig beschikbaar zijn voor collectief of individueel gebruik, zoals wandelen of sporten. (Fig. 2)

Ten slotte tekende zich een derde narratief register af, waarbij het herstel van welzijn verschillende scenario’s produceerde waarin een bijzondere relatie tussen de onderzochte plek en de geensceneerde ervaring de kern werd van hypothetische projecten en verbeteringen. In alle drie de registers werd, in overeenstemming met de nalatenschap van Lynch, het visueel uitgedrukte beeld van een locatie ondersteund door een sequentieel, subjectief verbaal narratief. Elk narratief over de ontmoeting tussen de bezoeker en de locatie roept een ‘actieve blik’ op: het selecteert beelden die een onzichtbare wereld in de marge van onze gewone visie opnieuw op de voorgrond plaatst.

Het werk van de studenten is gepubliceerd in een op een gelijknamige website verschenen boek, getiteld *Experimenting Proximity*.¹ Dit artikel

prerogatives. On one hand, the production of ‘recombinant’ mapping – combining aerial photography, maps, captions, notations and short texts – challenged representation of the restitution of a sensory and dynamic experience of place. On the other hand, the video’s dynamic sensory point of view effectively enabled the direct visualisation of a selective but exact representation of each square as a whole.

We deliberately decided against developing a technological hybridisation of these two representational languages. Of course, online mapping now allows photos, videos and sound to be combined in a single convenient platform, and crowdsourcing helps further reveal the multiple views and facets of a given place. Over the past several years, widespread use of geographic tools on the Internet has taken on a completely different dimension in the field of planning and design and in the common understanding of places. It is, therefore, important to place the ‘1 km² of Well-Being’ research precisely before that moment in time – to clearly situate our intent to identify the corporeal and embedded experience in the urban landscape and to establish the conditions for a new form of visual criticism through video and mapping.

concentreert zich derhalve op het uiteindelijke doel van het project: het definiëren van het interface tussen twee verschillende methoden, namelijk het maken van video’s en kaarten. De twee methoden belichamen de twee dominante historische paradigma’s van de landschapsrepresentatie in het Westen – de op een scenario gebaseerde reeks gezichtspunten en het synoptische model, die allebei hebben kunnen profiteren van een decennialange ontwikkeling via expliciet digitale computerplatforms.

Het format dat we bedachten voor de ‘weergave van de ervaring van de plek’ van onze studenten hadden we opzettelijk beperkt gehouden (kaarten van 20x20 cm en een video van 2 minuten). Maar ze kregen wel de vrijheid om het onderscheid tussen beide uitdrukkingsvormen te laten vervagen, of misschien opzettelijk te verstoren. Aan de ene kant was de productie van ‘recombinante’ cartografie – het verzamelen van luchtfoto’s, kaarten, notities en korte teksten – een uitdaging voor de weergave van een zintuiglijke en dynamische ervaring van plaats. Aan de andere kant maakte het dynamisch-sensorische gezichtspunt van de video-opname de directe visualisatie van een selectieve, maar exacte representatie van elk vierkant in zijn geheel mogelijk.

We hebben bewust besloten geen technologische hybride te maken van deze twee representatieve talen. Natuurlijk maakt online *mapping* het

Fig. 3: In the video *The Village*, by Jennifer Karrer and Michael Pfister, the information about the social structure and quality of life in Hardau given by the inhabitants runs parallel with an image sequence. / In de video 'The Village', van Jennifer Karrer en Michael Pfister, lopen beelden gelijk op met de informatie van bewoners over de sociale structuur en kwaliteit van leven in Hardau.

Fig. 4: The video *Loop at Five*, by Marc Frochoux and Dorian McCarthy, investigates the atmospheric impression in Hardplatz. The acoustical space works as an envelope of reception common to different moving conditions. / De video 'Loop at Five', van Marc Frochoux en Dorian McCarthy, onderzoekt de sfeer in Hardplatz. De akoestische ruimte functioneert als een envelop die verschillende bewegingen opvangt.

Three Concepts for Urban Criticism

As our research progressed we discovered that not a single rule of proximity was common to two different situations, challenging any attempt at categorising proximity. Rather, oscillating between visual representation and site narration, we found a set of differences in 'proximities' that qualified and interacted with one another on every site in three fundamental ways. Through the identification of *three fundamental modes of wellbeing*, which we named *Dwelling*, *Formation* and *Atmosphere*, we marked out a new theoretical field and analytic strategy with which the specificity of places and new forms of belonging might be better understood.

These three headings – *Dwelling*, *Formation* and *Atmosphere* – represent three different modes of perception within in an environment. They designate *three areas of design* that are valuable beyond the specific instruments of visual perception or representation. The heading *Dwelling* refers directly to the survey of a particular relationship between built space and human corporeality. It points to the ways in

1. Elena Cogato Lanza and Christophe Girot, *Experimenting Proximity. The Urban Landscape Observatory* (Lausanne: Presses polytechniques et universitaires

romandes, 2014). The associated website is accessible at <http://girot.arch.ethz.ch/research/experimenting-proximity>.

tegenwoordig mogelijk foto's, video's en geluidsopnamen op een enkel, handig platform te bekijken. Daarnaast maakt de betrokkenheid van een groot online publiek het mogelijk verschillende standpunten over (en facetten van) een bepaalde locatie aan het licht te brengen. In de afgelopen jaren is op het internet op grote schaal gebruik gemaakt van geografische instrumenten en dit heeft een geheel andere dimensie toegevoegd aan zowel planning en ontwerp als aan de gebruikelijke notie van plekken. Het is daarom belangrijk om het onderzoek van 'Een vierkante kilometer welzijn' precies vóór dat moment in de tijd te positioneren – om onze bedoeling heel duidelijk te maken: dat het gaat om het herkennen van de fysieke en geïnternaliseerde ervaring van het stedelijk landschap en om voorwaarden te scheppen voor een nieuwe vorm van visuele kritiek door middel van video-opnamen en *mapping*.

Drie concepten voor stedelijke kritiek

Terwijl ons onderzoek vorderde, ontdekten we dat geen enkele regel van 'nabijheid hetzelfde uitpakte in verschillende situaties. Onze poging om

1. Elena Cogato Lanza en Christophe Girot, *Experimenting Proximity. The Urban Landscape Observatory* (Lausanne: Presses polytechniques et universitaires

romandes, 2014). De betreffende website is: <http://girot.arch.ethz.ch/research/experimenting-proximity>.

which inhabitants actively use their dwellings, revealing a place's qualities and drawbacks. Dwellers focus on some of the conditions present in the urban field, leaving others untouched; mapping in this instance acts as a filter or grid, selecting various elements and situations that suggest possible scenes of wellbeing. (Fig. 3)

The heading *Formation* qualifies both the form itself and the act of forming as part of the generative processes of the city. Priority was given to measurement, morphology and precise mapping. In order to show spatial and typological variations in the processes by which urban space was formed, various time scales were also incorporated.

Finally, the heading *Atmosphere* qualifies urban landscape space as a form of synesthetic experience that adapts to ambient conditions. Wellbeing in this instance was investigated as an 'immersive practice' in which urban landscape was explored as an 'envelope' endowed with intrinsic ambient qualities. (Fig. 4)

If our 'three conceptual interfaces' constituted the first tangible results of our shared inquiry in public space, the second was the validation of the 1 x 1 km unit of measurement we had chosen. By starting at the scale of 1 km, we placed the question of human corporeality in metropolitan lifestyles at the heart of our concerns. According to landscape use and perception, the unit of a kilometre marks a threshold: between an immersive perception that is proper to walking, and the way we look at the urban landscape passing by from the window of a bus or tram. These are the means of transport by which we exit a given realm of proximity to move through the greater city.

Walking within the 1 x 1 km squares demonstrated how these can become effective sample perimeters granting a sense of locality that was in turn capable of capturing some of the logics and rationalities encountered at the larger urban scale. It was the Austrian writer Hermann Broch who invented the concept of 'symbolic foreshortening' meant to describe the main narrative device in James Joyce's novel *Ulysses*. For Joyce, the temporal and narrative framework of a single day functioned as a symbolic foreshortening, allowing one to grasp not only the condition of a single man, but the state of an entire civilisation. According to Broch (*Dichten un Erkennen*, Zürich 1955), Joyce clarifies how a world that has become excessively complex can be figuratively represented as an approximation of place, as the metonym of a totality by means of special constructions and symbolic foreshortening. By analogy, our representation of squares of 1 km functioned as symbolic

nabijheid te categoriseren, bleek een hele uitdaging. Terwijl we ons bewogen tussen visuele representaties en narratieven van de plek vonden we een aantal verschillen in nabijheid, die wel in aanmerking kwamen en die op elke plaats op drie fundamentele manieren op elkaar inwerkten. We identificeerden *drie fundamentele soorten welzijn* en noemden die *wonen*, *structuur* en *sfeer* en bakenden zo een nieuw theoretisch veld en een nieuwe analytische strategie af, waarmee het specifieke karakter van plaatsen en nieuwe vormen van erbij horen misschien beter kunnen worden begrepen.

De drie categorieën – wonen, structuur en sfeer – vertegenwoordigen drie verschillende manieren waarop mensen hun omgeving waarnemen. Ze identificeren *drie ontwerpgebieden*, die kennelijk waardevoller zijn dan instrumenten als visuele waarneming of representatie. *Wonen* verwijst direct naar het onderzoek van een bepaalde relatie tussen de bebouwde ruimte en lichamelijkeheid. Het verwijst naar de manier waarop bewoners hun woningen actief gebruiken, en ook de sterke en zwakke punten van een plek duiden. De bewoners richten zich op een aantal toestanden in het stedelijk gebied en houden anderen voor gezien. In dit geval fungeert de kartering als een filter of rooster dat verschillende elementen en situaties selecteert waar mogelijk welzijn heerst. (Fig. 3)

Structuur kwalificeert zowel de vorm zelf als de activiteit van het vormen als onderdelen van de generatieve processen in de stad. Hier hebben metingen, morfologie en nauwkeurige kartering prioriteit. Met het oog op de ruimtelijke en typologische variaties in de processen waardoor de stedelijke ruimte werd gevormd, zijn er ook verschillende tijdschalen opgenomen.

Ten slotte kwalificeert *sfeer* de ruimte van het stedelijk landschap als een vorm van synesthetische ervaring die zich aanpast aan omgevingscondities. In dit geval is welzijn onderzocht via een 'praktijk die onderdompelt' waarbij het stedelijk landschap werd verkend' als een 'envelop' met vanzelfsprekende omgevingseigenschappen. (Fig. 4)

Onze 'drie conceptuele interfaces' waren de eerste tastbare resultaten van ons gezamenlijke onderzoek in de openbare ruimte. Daarop volgde de validatie van de meeteenheid van de vierkante kilometer die we hadden gekozen. Door te beginnen op een schaal van een vierkante kilometer, hadden we de invloed van het menselijk fysiek op de grootstedelijke levensstijl tot de kern van onze belangstelling gemaakt. In termen van landgebruik en waarneming markeert een vierkante kilometer een drempel: tussen de onderdompelende waarneming die eigen is aan het lopen en de manier waarop we het stedelijke landschap voorbij zien glijden als we uit het raam van een bus of tram naar buiten kijken. Dit zijn de vervoermiddelen waarmee we

foreshortening and operated as indicative samples of a given metropolitan condition.

Conceived as a qualitative representation device, the frame of 1 km ultimately revealed powerful design potential as well. It can help to (re-) consider the entire conceptual trajectory of large-scale design methods, as a valid alternative both to progressive movements through intermediate scales and to the conventional relationship between 'plan' and 'project'.

een bepaalde nabijheid verlaten om ons door de stad als geheel te bewegen.

Het rondlopen binnen de 1 x 1 km kwadranten heeft aangetoond dat zij als effectieve proefperiodes kunnen fungeren, omdat ze een gevoel van plaatselijkheid toelaten, dat op zijn beurt in staat is iets van de logica en rationaliteit vast te leggen die men tegenkomt op de grotere schaal van de stad als geheel. Het concept 'symbolische verkorting' is bedacht door de Oostenrijkse schrijver Hermann Broch en bedoeld om het belangrijkste narratieve instrument te omschrijven dat James Joyce gebruikt in zijn boek *Ulysses*. Bij Joyce fungeert het temporele en narratieve netwerk van een enkele dag als een symbolische verkorting, waardoor de lezer in staat is niet alleen de toestand waarin een enkele man zich bevindt te begrijpen, maar die van een hele cultuur. Volgens Broch (*Dichten und Erkennen*, Zürich, 1955) licht Joyce toe hoe een wereld die uitermate ingewikkeld is geworden, figuurlijk kan worden gerepresenteerd als een benadering van de plek, als de metoniem (betekenisverschuiving) van een geheel door middel van speciale constructies en symbolische verkortingen. Analoog daaraan kan onze representatie van de vierkante kilometers functioneren als symbolische verkorting, en worden gebruikt als indicatieve voorbeelden

van een gegeven grootstedelijke conditie.

Bedacht als een middel om zorgvuldige presentaties te maken, bracht het vierkante kilometerproject uiteindelijk ook zijn krachtige ontwerp-potentieel aan het licht. Het kan worden ingezet om het gehele conceptuele traject van grootschalige ontwerpmethoden te heroverwegen, als een goed alternatief voor zowel progressieve bewegingen door tussenschalen als voor de conventionele relatie tussen 'plan' en 'project'.

Vertaling: InOtherWords, Maria van Tol